

Ay Güneşe Teslimdi 5

– MELEK KIRICI · 22 Mayıs 2015

Tayin olduğum şehir açıklanmıştı. Artvin’de ilk öğrencilerimle geçirdiğim yılları hiç unutmuyacaktım. Her tatilde anne ve babama özlemle koşmak, sevdiğim yemekleri annemin elinden yemek beni çok mutlu ediyordu. Fakat öğrencilerimi de çok özliyordum; onlarla bir bütün olmuştuk, mesleğimi çok severek yapıyordum. Yazmaya ara vermiştim bu aralar. Çok yoğunum. Günler hızla geçiyordu. Artık otuz yaşına gelmişim ve memleketime dönerek mesleğime orada devam edecektim.

Para kazanıyordum. Kendime çeşitli kıyafetler almıştım ve ihtiyaçlarımı karşıladıktan sonra artan paramı biriktiriyordum. Tatil yapmayı arzum tek başıma; hiç bilmediğim bir yerde...

Babamın emekliliğinden sonra, annemle bahçeye daha çok vakit ayırır olmuşlardı. Hüsniye teyzenin akşamüstü ziyaretleri azalsa da ara ara yine bizimkileri ziyaret ediyordu. Ben kendime, okula yakın bir yerde ev tutmuştum. İlk önceleri karşı çıksa da, bizimkiler ikna oldular işime yakın bir sitede oturmama. O zamanlar kolay değildi aileden başka evde oturmak; ama bunu ilk yapanlardan olmak güzeldi. Kendi ayaklarımın üstünde durup bir dünya kurmuştum; başarılar ve mutluluklarla süslü...

Türkiye’nin her yerini gezmek istiyordum; ama şimdi bir tatile ihtiyacım vardı ve kesinlikle bir deniz kenarı olmalıydı tercihim. Araştırmalarım sonucu birkaç seçeneğin içinden birini seçmeliyim diye düşündüm. Ve Balıkesir’e bağlı Ayvalık Sarımsaklı’ya gitmeye karar verdim. İlk defa tek başıma bir tatile çıkıyordum ve heyecanlıydım. Yeni kıyafetler almıştım. Yeni mayo, sandaletler, takılar...

Sabahın ilk ışıkları bu sabah Ayvalık’tan yüzüme vuruyordu. Ne güzeldi kızılı, sarısı... Turuncunun yakan yeriyle tenime, ruhuma değmesi... Valizim ve kol çantamı da alıp yazıhaneye girdim; kalabileceğim bir yer danıştım yerli halktan birilerine ve en çok tavsiye edilen bir yeri tercih ettim. Otelde odamı bulup eşyalarımı yerleştirdim. Hava öyle sıcak, yüreğim öyle coşmuştu ki; denize koşmalıydım şimdi. Sahil alabildiğine uzundu ve kalabalık değildi. Belki sabahın altısında çok gelen olmuyordu. Bilmem; ama bugün koskoca sahil benimdi. Güneş benim, coşku benim, düşler benim... Yorulmayı unutmuş olmalı bu gün bedenim; denizden çıkasım gelmiyor, sürekli yüzüyordum. Bir ara çıktım, havlumu kuma serip uzandım. Güneş kavurmuştu tenimi ve sanırım uykum da gelmişti. Otele geri döndüm; duş alıp uyudum. Gözlerimi açtığımda vücudumun yandığını, hatta acıdığını hissettim ve aynaya baktığımda kıpkırmızı olduğumu görerek kahkahalara boğuldum. Hayatımda ilk defa bu kadar yanmıştım. Meğer ne çok ihtiyacım varmış bu tatile...

Akşam yemeği için hazırlandım. Hafif makyaj yapıp parfümümü de sıkmayı ihmal etmedim. Kalp çarpıntılarımın telaşını anlamıyordum ya, idare edecektim. Alışık olmadığı duruma gösterdiği bir sevinç gürlütüsüydü bence. Lokanta kalabalık değildi. Cam kenarında iki kişilik masa seçtim kendime ve

oturduğum. Etrafa baktığımda, bahçemizdeki çiçeklerin güzelliğine eşdeğer çiçeklerin çepeçevre sardığı korumalıkların ardından, akşam güneşinin ısıltılarını misafir eden denizin beni davet eden bakışlarıyla karşı karşıyaydım. Yemeğimi yedim ve yürüyüş amacıyla sahile indim. Çok canlı bir caddeydi. Mısır ve çeşitli yiyecek satan el arabaları; sokakta yularından tutulup tak tak sesleriyle, şölen edasıyla geçen atlar; satış için kimi yerde vitrinleri, kimi yerde tezgâhları süsleyen cicili bicili kıyafetler... Ne ararsan vardı bu sokakta. Ne iyi yapıp da gelmiştim. Koşmak istiyordum; atların üstüne binmek ve alabildiğine gitmek, saçlarımı rüzgâra salıp, yüreğime tüm güzellikleri sığdırmak için hızla koşmak; yürürken karşılaştığım bakışlara gülmek, yaşlı teyze ve dedeleri öpmek, bebeklere nanik yapıp kaçmak istiyordum. Neler oluyordu bana? Caddede uslu uslu yürürken beni gören bunca insan bilebilir miydi içimden gelip geçen çılgın düşüncelerimi?

Gemiler vardı sahilde. Birinin üzerinde "Gezi teknesi" yazıyordu. Yaklaşım sordum ve ertesi gün hareket saatini öğrenip yoluma devam ettim. Caddenin ısıltılı bölümü bitmiş, yerini bahçeli tek katlı evlerde dinlenmeye çekilmiş insanların olduğu yerlere dönüşmüştü. Sahile indim. Kumun gece karanlığında üşütmesini hissederek yürümek istiyordum... Sahil de en az caddeler kadar kalabalıktı. Denize dokunmak istiyordum. Hatta daha fazlasını istiyordum; ama müsait değildim. Ayakkabılarımı elime aldım; suların tenimle dansını hissederek taradım kumsalı boylu boyunca. Su almak için en yakın büfeye doğru gittim. Elimi uzattığımda, bir elin elime dokunduğunu hissettim. Başımı kaldırdığımda Mustafa'nın keskin, heyecanlı, coşku dolu bakışıyla karşılaştım. Allah'ım nasıl mutlu olmuştum? "Mustafa" derken, seslimi sesiz mi dedim, hala farkında değildim. Boynuna sarıldım; öyle sıkı, öyle bendendi ki... Sonra geri adım atıp, incelemeye başladım. Bakışlarından kurtulabilirsem devam edecektim; ama takılı kalmıştım. Mustafa'ydı bu! Mahallemin yaramaz çocuğu, hep hayatımda yer alan Mustafa'ydı işte. Çocuk değildi; hatta çok büyüktü; erkekti... Birden mahcup oldum; o kadar sıkı sarıldığım için. Küçük kalmıştım yanında.5. BÖLÜM SONUDEVAM EDECEK...